
Acesta este Preaiubitul meu

Un comentariu la Cântarea Cântărilor 5,10-16

Introducere

Miresei din Cântarea Cântărilor i s-a pus odată întrebarea: „Ce are preaiubitul tău mai mult decât altul?” (Cântarea Cântărilor 5,9). Ca și cum ea ar fi așteptat numai după această întrebare, cuvintele se revarsă unul după altul. Ea enumeră o calitate după alta, ca în final să ajungă la concluzia: toată ființa Lui este plină de farmec.

Preaiubitul este un model despre Hristos. El este și Preaiubitul nostru, și noi Îl iubim deoarece El ne-a iubit mai întâi. Dar putem și noi să enumerăm așa de multe calități ale Mirelui nostru ceresc? Pe baza descrierilor venite din gura miresei din Cântarea Cântărilor (capitolul 5,10-16) vrem să ne ocupăm cu unele desăvârșiri ale Domnului nostru preaiubit. Sunt gânduri sublime, care conduc la admirarea Persoanei sale demne de adorare.

1. Desăvârșirea întâietății Sale

„Preaiubitul meu este alb și rumen, cel dintâi între zece mii.”

Literalmente culoarea albă și rumenă a feței vorbește despre prospețime și frumusețe. Vedem în aceasta un model al întâietății morale a Domnului Isus. El este „mai frumos decât fiii oamenilor” (Psalm 45,2). În afară nu avea nici frumusețe nici strălucire și totuși în El se revelează o frumusețe morală, care nu se mai întâlnește una ca ea pe pământ. Culoarea albă ne amintește de curăția Sa desăvârșită. Toată Ființa Lui era marcată de lipsa păcatului. Nu era nici un gând, nici un cuvânt și nici o faptă, care să nu fi fost la locul lor. Din toate mărturiile Cuvântului lui Dumnezeu referitoare la lipsa nevinovăției Sale, probabil cel mai mult ne merge la inimă sentința tâlharului, care a fost răstignit împreună cu El: „Dar Acesta n-a făcut nimic rău” (Luca 23,41). Toată viața Lui a fost o jertfă de mâncare pentru Dumnezeu, făcută din făina cea mai curată. Culoarea roșie (rumen) ne amintește de sângele Său, de dăruirea Lui până în moarte. Pe pământul acesta nu este nimic mai mare, mai sublim, mai prețios decât jertfa Sa de pe cruce. Nu poate fi dragoste mai mare decât aceea, cu care El „ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar (*alb*) și jertfă (*rumen – roșu*) lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă” (Efeseni 5,2).

Dar Hristos are întâietatea nu numai din punct de vedere moral, ci și în poziția Lui. Expresia „cel dintâi” ar trebui de fapt tradusă prin „înălțat ca un steag”. În orice privință L-am vedea, El întrece totul. Vine El ca Creator în creația Sa? El este „Cel întâi-născut din întreaga creație” (Coloseni 1,15). Începe El ca Cel înviat noua creație? El este „Cel întâi-născut dintre cei morți” (Coloseni 1,18). Va fi El introdus din nou ca Fiu în lumea locuită, ca să întemeieze Împărăția Sa? Și acolo El este Cel întâi-născut (Evrei 1,6). Dacă El nu se rușinează să ne numească frații Săi, atunci El este totuși „Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8,29).

Fie că este vorba de aspectul moral sau cel de poziție, El are în toate întâietatea. Noi avem voie să privim spre El și să-I spunem: Doamne Isuse, Tu ești cel mai frumos, Tu ești cel mai înalt, Tu ești Cel desăvârșit, Tu ești Mântuitorul meu.

David era „rumen și cu ochi frumoși și cu înfățișare frumoasă” (1 Samuel 16,12). Preaiubitul meu este alb și rumen, mai frumos decât fiii oamenilor. Lui David i s-a spus: „tu ești cât zece mii dintre noi” (2 Samuel 18,3). Dar Mântuitorul meu este cel dintâi între zece mii.

2. Desăvârșirea domniei Lui

„Capul Lui este ca aurul cel mai fin.”

Capul vorbește despre autoritate și domnie. Aurul vorbește despre dreptatea dumnezeiască. Și Nebucadnețar era un cap de aur (Daniel 2,38). Domnia lui era aproape neîngrădită. Dar ce s-a văzut din acest aur la el? Cât de repede s-a arătat nedreptatea lui în mânia lui față de cei credincioși lui Dumnezeu și în mândrie și aroganță față de sine însuși! Dar când Domnul Isus va domni neîngrădit, atunci va domni dreptatea. Această dreptate El o are în Sine Însuși. Împărăteasa din Psalmul 45 stă la dreapta Sa *îmbrăcată* în aur din Ofir. Dreptatea ei este o dreptate împrumutată. Însă alături de ea stă Unul, care a iubit dreptatea și a urât răutatea și sceptrul Lui este un sceptru de dreptate. Ea stă acolo îmbrăcată în aur. Însă capul Lui *este* aurul cel mai curat. Cu reverență recunoaștem din nou, că El este Cel mai înalt. „Dumnezeu binecuvântat pentru totdeauna” (Romani 9,5).

3. Desăvârșirea dăruirii Sale și a subordonării Sale

„buclele lui se revarsă, negre cum e corbul.”

Din rânduielele referitoare la nazireat din cartea Numeri 6 putem deduce ușor că părul lung vorbește despre consacrare și dăruire. Părul negru vorbește despre tinerețe și putere. Părul este negru, dacă procesul de îmbătrânire nu a început. Domnul Isus S-a consacrat Dumnezeului Său cu toată puterea. În această consacrare nu a existat nici o scădere, nici o slăbire. Consacrarea nazireului era de cele mai multe ori numai pentru un timp. Și la Ioan Botezătorul, care cu siguranță toată viața a fost un nazireu, vedem o putere a credinței care sub presiunea împrejurărilor a slăbit. Însă dăruirea Domnului Isus față de Dumnezeul Său era desăvârșită de la început până la sfârșit. Ea și-a găsit chiar expresia cea mai mare la sfârșitul vieții Sale, pe cruce. Chiar și pe drumul Său spre cruce El Se putea încă numi „copacul verde” (Luca 23,31). Cu toate că satan a făcut tot efortul să-L facă putred și să-L îndepărteze de pe drumul Său de dăruire, El nu S-a lăsat reținut. Ducându-Și crucea a ieșit și din proprie inițiativă S-a pus pe altarul lui Dumnezeu pe Golgota, ca acolo să Se jertfească fără pată lui Dumnezeu. În exterior ar fi putut fi considerat de 50 de ani, deoarece înfățișarea Lui era desfigurată prin suferințe. Dar înăuntrul Lui dăruirea Lui nu s-a micșorat câtuși de puțin față de momentul când a spus: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10,7).

Nu putem noi, care în viața noastră cunoaștem timpuri de scădere a dragostei și de slăbiciune spirituală, să vedem și aici iarăși desăvârșirea Sa?

Astăzi stă acest Preaiubit, ca să zicem așa, cu „capul plin de rouă, cu buclele pline de picurii nopții” (Cântarea Cântărilor 5,2) înaintea ușii tale, deoarece în lumea aceasta, care Îl disprețuiește, nu este loc pentru El, decât numai la aceia care Îl iubesc. Vrei și tu să-L lași să

treacă pe alături, așa cum a făcut mireasa în Cântarea Cântărilor? Sau vrei să-L lași să intre și să ai părtașie cu El? Atunci El îți va arăta ceva din desăvârșirea Sa, atunci bucele Lui îți vor captiva privirile și Îi vei spune: Doamne Isuse, Îți mulțumesc că m-ai iubit așa de mult și Te-ai dat pe Tine pentru mine.”

4. Desăvârșirea priceperii Sale

„Ochii Lui sunt ca porumbeii lângă pâraie de apă, scăldați în lapte, frumos așezați”.

Împrejmuirea ochilor Săi ne arată ceva despre cunoașterea și priceperea divină. El știe totul. El ne cunoaște în totul. Dar aceasta nu ne provoacă frică, căci știm că ochii Lui sunt îndreptați plini de dragoste spre noi. Involuntar trebuie să mă gândesc la Petru. Acest ucenic plin de încredere de sine a ratat în ceasul încercării și a tăgăduit de trei ori pe Domnul său, care era în momentul să meargă la cruce pentru el. Apoi l-a întâmpinat privirea Domnului său. Ce era cuprins în această privire? Toată dragostea pentru ucenicul Său, probabil și ceva tristețe. Și ce a provocat ea? Această privire l-a lovit pe Petru în inimă. El a ieșit afară și a plâns cu amar.

Cât de mângâietor trebuie să fi fost dimpotrivă pentru Maria, când El a văzut-o plângând și apoi ochii Lui Însuși au fost plini de lacrimi.

Cât de impresionanți pot fi ochii și ce se poate face cu ei? „Cine face cu ochiul provoacă mâhnire” (Proverbe 10,10). Dar porumbeii, care sunt „nevinovați” (Matei 10,16), pâraiele de apă limpede, laptele alb, curat și pietrele prețioase sclipitoare mărturisesc că ochii Lui sunt limpezi și privirile Sale sunt fără echivoc. Și când El spune: „Mi-ai răpit inima numai cu o privire a ochilor tăi” (Cântarea Cântărilor 4,9), ce vom spune noi când pentru prima dată vom vedea ochii Săi? Inimile noastre în veșnicie nu vor mai privi în nici o altă direcție.

5. Desăvârșirea parfumului Său pentru Dumnezeu

„Obrajii Lui sunt ca un strat de miresme, rânduri de plante aromate.”

Obrajii sunt de fapt obiecte de primire a simpatiilor. De aceea nu este nimic mai disprețuitor decât să scuipi pe cineva în față, nimic mai înjositor decât să bați pe cineva pe obraz. Însă tocmai această batjocură și acest dispreț ne vine în minte, când ne gândim la obrazii Domnului Isus. Chiar și sărutul lui Iuda nu era altceva decât trădare. „Mi-am dat ... obrazii celor care Îmi smulgeau barba. Nu Mi-am ascuns fața de batjocură și de scuipare” (Isaia 50,6). „Îmi lovesc obrazii cu dispreț” (Iov 16,10).

Ne mișcă, când ne gândim la aceste suferințe, când ocară I-a frânt inima. Dar cum se potrivește aceasta cu ceea ce se spune aici despre straturi de miresme și rânduri de plante aromate? Nu ne putem noi atunci gândi, că El totdeauna – și tocmai în suferințele Sale – era un parfum mirositor pentru Dumnezeu? Așa cum mirodeniile mirositoare ale tămâiei din Exod 30 își împrăștiau mirosul atunci când au fost zdrobite ca pulbere, frumusețea morală a Domnului Isus s-a arătat în toată dimensiunea ei în suferințele Sale. Piatra vie a fost într-adevăr lepădată de oameni, dar ea era aleasă, prețioasă pentru Dumnezeu (1 Petru 2,4).

Și dacă simpatia noastră este pentru El (obrajii), atunci și noi răspândim ceva din acest parfum.

6. Desăvârșirea cuvintelor Sale

„buzele Lui, crini picurând smirnă curgătoare.”

Cât de mulțumitori putem fii noi, că nouă ne-au fost transmise nu numai faptele ci și cuvintele pe care Domnul Isus le-a rostit aici pe pământ. Erau „cuvinte de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4,22). Ele revelau înlăuntrul Lui, adevărata Lui frumusețe (crini). Da, El este mai frumos dintre fiii oamenilor, căci pe buzele Lui este turnat harul.

Uneori erau numai puține cuvinte pe buzele Lui, dar care au avut un efect uriaș. Când în ziua învierii El a văzut o ucenică iubită plângând la mormânt, a fost suficient un cuvânt, și totul a devenit bine: „Maria!”

Alteori erau vorbiri mai lungi, ca la cei doi, care dezamăgiți de cele petrecute în Ierusalim s-au reîntors la Emaus. „Începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat în toate Scripturile cele despre El” (Luca 24,27). Cuvintele Lui erau pline de dragoste și de har, și cum putea să fie altfel decât ca inimile lor să ardă „când ne vorbea pe drum” (Luca 24,32).

Smirna ne amintește în acest context, că El a vorbit mult despre suferințele Sale. Mereu a încercat să facă cunoscut ucenicilor Săi sentimentele sale profunde, și să găsească la ei compasiune și mângâietori printre ei. Și pe noi El dorește să ne preocupe cu suferințele Sale. Ele sunt cele care au făcut desăvârșit pe Urzitorul mântuirii noastre (Evrei 2,10). Îi reușește Lui aceasta cu privire la noi?

Dar noi putem și altceva să punem în legătură cu crinii și smirna. Suferințele erau necesare, pentru ca El acum să ni Se poată adresa în har. Aceasta este valabil atât pentru suferințele Sale ispășitoare, care au făcut posibil ca El să ni Se poată adresa în har, cât și pentru suferințele, pe care El le-a îndurat, pentru ca acum El să poată „ajuta cu un cuvânt pe cel obosit” (Isaia 50,4).

7. Desăvârșirea lucrării Sale

„Măinile Lui, inele de aur, ferecate cu crisolit.”

Când este vorba de planurile lui Dumnezeu, atunci este Fiul Cel care împlinește aceste planuri. Și când El face ceva, atunci totdeauna o face potrivit caracterului Său, desăvârșit. Nici una din lucrările Sale nu are nici cel mai mic defect. Dimpotrivă: când Îl privim ca Creator, atunci cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu și întinderea arată lucrarea mâinilor Sale (Psalm 19,1).

Și ca Om pe pământ a mers din loc în loc „făcând bine și vindecând” (Faptele Apostolilor 10,38). Măinile Lui niciodată nu au obosit în a face binele. El a atins mâna soacrei lui Petru, și febra a părăsit-o. El a atins ochii orbului și limba mutului și ei s-au făcut sănătoși. Și scurt înainte ca mâinile Lui să fie legate de soldații brutali, și mai târziu, străpunse de cuie, să preia greutatea corpului Său pe cruce, El a atins urechea lui Malhu și a vindecat-o.

Lucrările Lui L-au dovedit pe de o parte ca fiind Acela pe care Tatăl L-a trimis (Ioan 5,36), și pe de altă parte ele au revelat frumusețea Lui lăuntrică, atunci când El a purtat suferințele noastre și durerile noastre le-a luat asupra Sa. Dar mai sunt și alte lucrări de prezentat, care vor avea loc abia în viitor. Dar și atunci plăcerea Domnului va prospera în mâna Lui (Isaia 53,10).

Și din mâinile Sale nu ne poate smulge nimeni. Noi am fost gravați pe ambele palme ale mâinilor Sale (Isaia 49,16), sau – așa cum exprimă mireasa: „Stânga Lui este sub capul meu și dreapta Lui mă înconjoară” (Cântarea Cântărilor 2,6).

8. Desăvârșirea sentimentelor Sale

„pântecele Lui este fildeș strălucitor, acoperit cu safire.”

Cuvântul pântece poate fi tradus textual prin „măruntaie”. Deci aici este vorba de motivațiile și sentimentele cele mai lăuntrice ale Domnului Isus. Fără îndoială fildeșul este unul din materialele de construcție cele mai prețioase. Scaunul de domnie al lui Solomon era din fildeș poleit cu aur. Poate fi pentru noi ceva mai prețios, decât să cunoaștem câte ceva din motivațiile și sentimentele cele mai profunde ale Domnului Isus? Stăm ca înaintea unei opere de artă, unde trebuie să privești mai mult timp și mai exact, ca să poți recunoaște toate detaliile. Ne impresionează deja vorbirea și lucrarea Sa desăvârșită. Dar când El ne oferă priviri în inima Sa, atunci suntem copleșiți.

Ce multă compasiune a avut El, atunci când a vindecat suferințele și bolile oamenilor! El a luat durerile noastre asupra Sa și în toată strâmtorarea noastră El a fost strâmtorat (Isaia 63,9). El a fost mișcat lăuntric de mulțimea poporului, care era ca oile fără păstor și în același timp înlăuntrul Lui a fost mișcat când s-a apropiat de targa care transporta pe singurul fiu mort al acelei văduve și i-a zis: „Nu plânge!” Cât de mult a lovit înlăuntrul Său când în jurul Lui a văzut urmările păcatului și când apoi tot disprețul și toată batjocura omului s-a revărsat asupra Sa. Cât de mult au fost rănite sentimentele Lui curate, când dezbrăcat L-au expus pe cruce mulțimii poporului. Și cu cât mai mult au lovit loviturile judecății divine înlăuntrul Lui, așa că El profetic plângea că Dumnezeu a înfipt săgețile tolbei Lui în rărunchii Lui (Plângerile lui Ieremia 3,13).

Și cu toate acestea Legea era înlăuntrul inimii Lui (Psalm 40,9). Chiar și atunci când El din cauza păcatelor noastre a trebuit să fie departe de Dumnezeu și să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit”, totuși în același moment a zis înlăuntrul Său: „Totuși Tu ești Cel Sfânt” (Psalm 22,2+4). El a justificat pe deplin pe Dumnezeu în mânia Sa asupra păcatului. Ce parfum plăcut a rezultat din aceste „măruntaie ale jertfei de ardere de tot”!

Dar în această operă de artă a interiorului Lui găsim și alte safire. Sunt prea multe, ca să le enumerăm pe toate. Vrem să ne limităm, să ne gândim la bucuria inimii Sale, care a rezultat din cunoașterea savurării aprobării depline din partea Tatălui și la bucuria anticipată de a fi salutat de El după înfăptuirea lucrării. Și de asemenea la dorința Lui după noi, ai Săi. Când Pavel a vrut să exprime dorința lui cea mai fierbinte de a revedea pe frații și surorile din Filipi, atunci el a exprimat aceasta prin cuvintele: „Vă doresc pe toți în dragostea lui Hristos Isus” (textual: vă doresc pe toți cu inima lui Hristos Isus) (Filipeni 1,8). Nu este o dorință mai mare decât a inimii lui Hristos Isus după ai Săi. „Dorința Lui este pentru mine” (Cântarea Cântărilor 7,11). „Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine” (Ioan 17,24). Poți tu înțelege aceasta?

9. Desăvârșirea statorniciei Sale

„picioarele Lui, stâlpi de marmură, așezați pe postamente de aur fin.”

Măruntaiele (pântece) și picioarele le găsim totdeauna amintite în jertfe. Ele erau o parte componentă deosebită a paștelui. La jertfa de ardere de tot ele erau arse complet pentru Dumnezeu și la jertfa de pace picioarele și pieptul trebuiau să aparțină familiei lui Aaron, care apoi ei le legănu ca jertfă legănată înaintea lui Dumnezeu. Din aceasta recunoaștem că ambele au o valoare deosebită pentru Dumnezeu. Dintr-un fel de gândire (măruntaie) statornic și desăvârșit la Domnul Isus a rezultat un drum (picioarele) desăvârșit și neclintit. Cu toată împotrivirea lui satan și a oamenilor, cu toată neînțelegerea din partea celor mai apropiați ai Săi, cu toată greutatea lucrării, pe care El trebuia s-o înfăptuiască, El a mers statornic pe drumul Său spre Golgota. Dacă unul spunea: „Dumnezeu să se îndure de Tine, Doamne. Nicidecum să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16,22) sau un altul batjocorea: „Mântuiește-Te pe Tine Însuși și coboară de pe cruce” (Marcu 15,30), El a rămas statornic, a mers, ducându-și crucea, la locul unde ei L-au răstignit și acolo a suferit tot ce era necesar ca să te salveze pe tine și să mă salveze pe mine.

Cele două picioare de marmură amintesc desigur și de cei doi stâlpi din templul lui Solomon (1 Împărați 7,21). Ei purtau numele Boaz („în el este tărie”) și Iachin („El va întări”). Fie că este vorba de Casa lui Dumnezeu sau de o altă lucrare a lui Dumnezeu, numai Hristos dă tărie tuturor. Și domnia se sprijină pe umerii Lui (Isaia 9,5). Nimic nu face să se clatine scaunul Său de domnie, el este „din veșnicie în veșnicie” (Evrei 1,8).

Postamentele de aur fin întregesc acest tablou desăvârșit. El a început cu capul din aur. Am văzut că el vorbește despre desăvârșirea domniei Sale. Însă în contrast cu tabloul din Daniel 2, la care picioarele erau parțial din lut parțial din fier, aici și picioarele sunt din aur. Imperiile mondiale sub responsabilitatea omului au devenit cu timpul tot mai slabe, s-au ruinat prin mândria și egoismul omului. Ele toate vor fi distruse. Dar când Hristos domnește, atunci de la început și până la sfârșit este numai desăvârșire. „Împărăția Lui este o Împărăție eternă și stăpânirea Lui este din generație în generație” (Daniel 4,3b). În această Împărăție nu este nici o ruinare. Dacă domnia Sa pe pământ va avea cândva sfârșit, aceasta numai pentru că timpul stabilit de Dumnezeu a trecut. El va da înapoi Dumnezeului Său această Împărăție într-o stare desăvârșită. În timp ce Dumnezeu găsește tot mai puțină plăcere în domnia oamenilor, buna plăcere a Domnului va prospera în mâna Sa.

Mireasa descrie aici un chip omenesc, atunci când ea vorbește despre preaiubitul ei, și ne amintește că Hristos S-a smerit și la înfățișare a fost găsit ca un om (Filipeni 2,7). Dar în „materialele” pe care mireasa le vede în el, noi găsim mereu indici că El este în chipul lui Dumnezeu, da, că El este Dumnezeu (Filipeni 2,6). Dumnezeu și Om într-o Persoană – aceasta este taina veșnică de nepătruns a Fiului lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.

---

10. Desăvârșirea demnității și măreției Sale

„Înfățișarea Lui, ca Libanul, măreață ca cedrii.”

Libanul și cedrii lui sunt permanent în Cuvântul lui Dumnezeu un tablou al slavei, mărimii și măreției. Prorocul Isaia vorbește despre „slava Libanului” (Isaia 35,3; 60,13). Și când Solomon vorbește despre plante, de la cedrii din Liban și până la isop, care crește din zid (1 Împărați 4,33), atunci este clar că cedrii ocupă locul cel mai înalt din toată flora. Ca să descrie mărimea și demnitatea preaiubitului ei, mireasa, ca să zicem așa, face un pas înapoi și privește toată înfățișarea lui. Impresionată de mărimea lui, ea caută un mijloc de comparație potrivit. Însă un cedru, chiar dacă este cel mai mareț dintre copaci, îi pare prea puțin, ca să descrie mărimea lui. Ea trebuie să ia în ajutor tot Libanul cu toți cedrii lui.

Reverența este atitudinea care se cuvine să gândim la Persoana Sa. Chiar dacă aici El, comparat cu copacii, este văzut în natura Sa omenească, totuși El rămâne Acela care stă mult mai presus de noi și spre care noi privim cu admirație.

11. Desăvârșirea dragostei Lui

„Cerul gurii Lui este plin de dulceață.”

Cu privire la buze am meditat și ne-am amintit de desăvârșirea cuvintelor Sale. Dacă aici este vorba de dulceața cerului gurii Lui, atunci trebuie să fie vorba de altceva. Spre deosebire de smirnă, când este vorba de dulceață este vorba mai mult de gust decât de miros. Gustul dulce este ceva care nu poate fi savurat de la distanță. Este un tablou al cuvintelor intime de dragoste, care pot fi savurate numai în apropierea mirelui. Mireasa devine aici foarte personală. Când stânga Lui era sub capul ei și dreapta Lui o înconjură, atunci ea a auzit cuvinte care erau destinate numai pentru ea. Cuvinte de dragoste și de har. Cuvinte, care exprimau dorința Lui după ea, cu toate că dorința ei după El era deseori oscilantă.

Domnul Isus a spus multe, atunci când a fost aici pe pământ. El a învățat multe, a mângâiat și îndemnat. Dar din toate cuvintele Lui rămân neîntrecute acele cuvinte de dragoste, grijă și intimitate, pe care El le-a spus în odaia de sus numai celor unsprezece ucenici preaiubiți ai Lui, când împreună cu ei a mâncat Paștele, pe care l-a dorit mult. El avea înaintea ochilor drumul Său spre Golgota dar și reîntoarcerea Sa la Tatăl și simțea împreună cu ucenicii Săi, pe care îi va lăsa în urmă. Atunci a început să le vorbească despre Casa Tatălui. Ce mângâiere! „Vă voi lua la Mine”. El i-a numit prietenii Lui, pentru care voia să-Și dea viața. Le-a promis venirea Duhului Sfânt și i-a asigurat că Tatăl Însuși îi iubește. Și apoi ei au fost martorii acelei rugăciuni impresionante, când Domnul Isus i-a pus Tatălui Său pe inimă.

Simțim noi ceva din această dulceață a cerului gurii Lui? Mai târziu El descopere în cerul gurii ei un gust deosebit (Cântarea Cântărilor 7,9). Intimitatea apropierei Sale și savurarea dragostei Sale vor grava și cuvintele noastre.

---

12. Cel desăvârșit

„*Ființa Lui este plină de farmec.*”

Mireasa a ajuns acum la sfârșitul descrierii preaiubitului ei și rezumă toată slava persoanei sale în aceste cuvinte: „*Ființa Lui este plină de farmec.*” Dar este mai mult decât un rezumat. Este o mărturisire, că descrierea făcută de ea, cu toate imaginile și comparațiile minunate, este numai o descriere incompletă și nedesăvârșită. Este o plinătate de frumuseți, pe care noi le-am găsit în această descriere, și cu toate acestea ea rămâne mult înapoia frumuseții adevărate și desăvârșite a Persoanei Sale, deoarece nu se găsesc cuvinte potrivite ca s-o descrie așa cum este ea în realitate. Ea spune totodată: „Dacă am lăsat ceva la o parte, dacă sunt însușiri și trăsături ale Persoanei Sale, despre care eu nu am spus nimic, atunci și acestea sunt desăvârșite. *Ființa Lui este plină de farmec.*”

Și la încercarea de a aplica la inima noastră descrierea Preaiubitului avem îngrijorarea că am înțeles Persoana Sa mai mult cu mintea și mai puțin cu inima.

Însă în această concluzie a miresei se cuprinde mult mai mult. Ea s-a folosit de multe materiale, ca să-l descrie, care vorbesc despre slavă, strălucire și valoare; aur, crisolit, fildeș, safir și marmură. Dar când spune că totul la El este *farmec* (sau demn de iubit, plăcut, prețios), atunci este vorba de ce înseamnă El pentru ea personal. Ea nu vorbește despre o persoană străină. Din pricina lui s-a aprins de dorul lui (Cântarea Cântărilor 5,4).

„*Acesta este preaiubitul meu.*” Așa este el. Așa de desăvârșit în vorbirea lui, în gândirea lui, în faptele lui, în toată ființa lui, în poziția și demnitatea lui, dar și în dragostea lui și în sentimentele lui gingașe. Așa de desăvârșit este Domnul nostru preaiubit, așa de deosebit, cu mult mai frumos decât fiii oamenilor.

„*Acesta este preaiubitul meu.*” Acesta este Fiul lui Dumnezeu, Cel mare, Cel minunat, mai presus de toate, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Acesta este Mântuitorul meu.

Glorie și adorare fie Numelui Tău, Doamne Isus!